

מכור עשרה תרבות
שקלבו על העלון **האיפון שהציגו**
כolumbia תרבה אותה כרשות בפניהם.

לכבוד ארגון "נפשנו" ולכל האנשים הנפלאים האחראים עליו, כבר יותר משנתים שאין לי לקחת איתי את הסיפור האישי שלנו, שלי ושל בעלי, ועד היום לא היה לי את האומץ להעלות אותו בכתב, אולם כשראייתי את העלון שלכם "האיפון שהציגו" החלטתי שגם אני שולחת את הסיפור שלנו, ואם תירצטו לפרסמו, הרשות נתונה בידכם.

בָּקָץ אַרְסֵם לְהַבְּרוֹן

הכל התחליל אחרי ארבע שנים של ציפיה ליד משלנו, (ציפיה שמי שחוות אותה אין צורך להסביר לו מהי, ומילא חווות אותה גם לא יערנו לו שום הסברים) החליטנו לעשות צעד שיכניס קצת שמחה לחיבת הריקם שלנו, ופושט עברנו לדירה חדשה. תקופה קצרה לאחר מכן, נനראה בגל של שכנים שם היה נדמה שאין לנו הרבה מה לעשות בח'ם, נתבקשו לנו כהן בתפקיד הנקר או "זועד הבית". לא סירבנו, זה באמת הכנס קצת חיים לביתנו ובפרט שבבנין בו גרים, היה לתפקיד זה לא מעט השלכות, והשתדלתי לעשות זאת באנמנות ובמסירות. אלא שאז הגיעו שלב שגרם למחרך רציני מאד בח'.

אצלנו בבניין עקב יוזמה פרטנית של אדם אחד, נהפכה כל הקומה העליונה משתי דירות גדולות, לשבע דירות קטנות שהושכו לאנשים במצבים שונים, אשר דירות שכאלו היו מספיקות להם. כתוצאה מכך, החלו בבניין הרבה חילוקי דעת, הן בעניין התשלומים למלילית, ניקיון המדרגות, ועוד עניינים.

כדי לעשות זאת סוף, הוחלט על אספת דירים שבה נקבע החלטות, וכך ייחזו החיים לשיגרתם מטור האבה ואחוה ואחותות, ומטבע הדברים הוחלט לעשות זאת בבית שלנו. לבורי אשר זכה בה' להיות שקו ב-ד', אמות של הלכה, לא היתה כל התנגדות לכך, אולם הוא הודיע לי חד משמעית, אני לאראשון המדברים וגם לא השני, מעולם לא דברתי בפני ציבור. ואילו אני שבתcone זה הייתי ההיפך המוחלט ממנה, הגבתי בביטול, אל תdag, אני אעשה זאת במקומך.

באוטו ערבית, התאספו כולם בביטנו, אז הכרתי "פרצופים חדשים" שככל לא ידעתם על קיומם, ובפרט שאני גרה בקומה ראשונה, והם היו הדירים מהקומה העליונה, ולכן הרגשתי קצת אי נעים. מלבד זאת, גם נוכחתני לראות שלושה מהם הגיעו בלבד, הם היו אנשים בודדים לא נשואים. (לאחר מכאן התברר לי שאחד מהם הוא רוק מבוגר, השני אלמן, והשלישי גrown) אולם כל זה לא הפריע לי לנהל את הערב בצדורה מרשימה ביותר, ואז עשית לצערי הrob, את אחת הטיעיות הנוראות ביזור שעשית אי פעם בח'י, כפי שתיכף תבינה.

למרות, הקלדנו, עצמנו יפה והדפסנו את ההחלטה של אותו ערבית, ובקשתנו מבעל לעשות סיבוב לחלק את הדף. להפתעתנו סיבוב שהיה אמרו לקחת לו מספר דקות ערך לו יותר מחצי שעה!

כשבורי חזר, ראיתי שהוא כולם אדום, והוא ברור לי שהוא קיבל על הראש מישחו, אך לא חלמתי לרוגע על מה ולמה.

בהתחלת, הוא ניסה להיתחמק מלהלצות לי, וטען שהוא לא קשור אליו, אך סקרנותי שגבירה עד לשיטים גורמה לי לנណן לו עד שעוזאת זאת ממנו, ואני מביאה לפניכן את הדברים כמעט מילה במילה, וכך הוא סיפור:

אחד השכנים פאלו שהוא פה אתמול פתח לי את הדלת,לקח את דף ההחלטה, ורגע לפני שהוא סגור, הוא סינן מפיו בזעם: אין לכם מחלוקת! וspark את הדלת. נבהلتתי כולי ודפקתי שוב, אך הוא לא פירר לפתחו, וכשסוף סוף פתח, שאלתי אותו מיד, על מה? מה קרה?

ואז הוא ענה לי, אם היית יודע איזה סבל נפשי עבר עלי יום יום מאז שניפטרה אישתי, לא היה נתן לאיישתך להתלבש ככה ולהוציא לי את הנשמה...

היהתי המפומ, לא הייתה מסוגל אפילו לחשוב, ובוודאי שלא להגיב. אלא שאז לרוע מזל, תוך כדי שהוא אמר את מה שאמיר, עברו שם גם שני השכנים הנוספים, וקלטו כנראה את השיחה ביננו, ואז גם הם פתחו עלי את הפה ואמרו לי: כל בוקר יש לנו ניסיון לא קל לשאנו חנו עוברים לידה, היא מאנזרת את עצמה כאילו שאנו מלאכים... ואתמול בעבר... לשבת מולה שעיה שלמה... אתם לא מתביחסים? אין לכם רחמןות? חשבת פעם מה עבר על אדם במצב כמו שלי כשהוא נימצא בניסיון שכזה? אכזריים שכמותכם!!! ועוד שלל מחמאות שגרמו לי לרצות שהאדמה תיבלו אותי...>.

מה שאני רק זוכר, זה שהם הזכירו את הפאה שלך כמה פעמים...
כעת כבר ניסיתי להשחיל כמה מילות התנצלות, אלא שקרה המרירות שלהם, כבר הצבירה משך זמן רב וعصיו היה פרצה החוצה. לא היה טעם לנסתור לעצור אותה.

ישתי הפטומה, מעולם לא עלה על דעתך לרגע אחד שאתה גורמת לעוגמת נפש למישחו, להיפר תמיד הייתי מקבלת מחמותם בעלי סוף, וחשתתי שאתה מקדשת שם שמים, ושאין בך כל פסול. וגם בעלי שכפי שכבר סיפרתי לכם הוא אדם מאד שקט ושקוע בעצמו, מעולם לא העיר לי עליך, וعصיו לשובו שאתה אכזרית? שאתה גורמת להם לבוש ובפאה שלי לעוגמת נפש? ואני מפזרת להם מלך על פיצעי הרוקחות שלהם, כל אחד ונורלו הוא???

למחרת נחה לה מעיטה בתיבת הדואר שלנו מהשכן האלמן בו הוא פתח בכמה מילות התנצלות על ההתקפה הבלתי צפואה, אולם מיד לאחר מכן הוא הסביר את עצמו, וכך הוא כתב:
גם כשהייתי נשוי, הייתה לי התמודדות לא קטנה לשמר על העיניים, אולם בעת אשר חלהה אישתי והיתה שכבת משותקת, הניסינו גברו מאד, והייתי מעדיף-Aprילו להתפלל בבית מאשר יצאת לרחוב. וعصיו אני בלבד, אני רוצה לצאת לרחובות ולזעק את עיקתם של כל אלו הנמצאים במצב שלי, אם בגלל אלמנות, ואם בغال גירושין או רוקחות וכדומה, אך אין לי את האומץ לכך. מה גם שתמיד היי לי מחשבות, שאלוי אני היחיד שחושך לך ושותבל מזה, אולם אתמול נודע לי – כפי שראית בעצמך – שהסביר הזה הוא אכן נחלתם של רבים מאד, ולצערו הרבה.

כל המרירות התפרצה ככליר אבל זה לא דזוקא אתכם.

אפשר לציין שהמכتب הזה היה בשביבינו הימכה בפשיעתי ואמנם למרות שלא הייתי בקיאה היטב בהילכות הצדעות ומעולם לא עסكتי בהן יותר מדי, אבל בהילכות "בין אדם לחברו" הייתי חזקה ומדקדקת, ולא הייתי מוכנה בשבייל שום תעוגג שבועלם לגרום סבל למישחו. עוד באותו ערב, הלכתי לקנות לעצמי מטבחות ובגדים שקטעים וצנועים, את הפאות והבגדים שביהם גורמתי עוגמת נפש לשכנים שלי, גזרתי לגזרים, ולא רציתי להשאיר מהם בבית שלי אףו לא ذכר, ובכלי נשתי תפילה עמוק הלב, שיזכו כל שכני, וכל הבוגדים והגמלודים שבעם ישראל, למצוא את דיאוגם במחרה, ויצאו מאפילה לאורה.

עוד לפני שתפקידתי התקבלה עליהם, היה פעלת שם בשם כנראה בשביבינו, וחודשיים לאחר מכן ידענו בברירור, שבמועד פחות משבעה חודשים, נהפר בעיה לאבא ומما כי מאושרים שיש בעולם.

כיום אני אמא לשניים ביה, שמחה ומלאה סיוף כאשר יודעת שאתה לא מצערת ומכשילה את הבריות, ולפחות ממנה, לא ניגרם צער לאותם אנשים שמלאים בעוגמת נפש גם בלי העזרה שלי....

נ.ב. אני מודת לך שפרוטום מכתבך זה, יגרום לעוד נשים רבות, אשר בעלי שום כוונה רעה גורמות להרבה עוגמת נפש לכלך הרבה אנשים, ובוודאי לו רק ידעו את גודל הצער הנגרם מכאן, יהיו מושנות את כל לבושן מון הקצה אל הקצה.

ניתן לקבל עליון זה ועוד עלונים רבים ٦٩ תשלום ב"קול הצדיעות": 052-7111-333

תתרומות ולעוזרת בהפצתה: 02-5810763 - 052-7652509

המוקד לשמייעת סיורים, שיעורים ודברי גדו"י ישראל: 058-32-80-200